

Діло

Виходить щодня рано

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пош.
Конто пошт. швид. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописів не зберігається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5-00 зол.
Чвертьрічно 15-00 „
Піврічно 30-00 „
Річно 60-00 „
ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 долар.
Франції, Італії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зол., Німеччині 7-50 зол.
Швейцарії 8 шв. фр., Чехослова-
ччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Бол-
гарії 7-50 зол., Австрії 7-50 зол.,—
Зінна адреса 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

112.000 зол.

Про скандал „Спілки Українських Агрономів“
та пп. Воробія й Охрима.

Це було ще так недавно: до краю вертали з еміграції абсолютні високі агрономічні шкільці, повні віри у свої сили, повні запалу до праці на запущеній сільсько-господарській ниві, хочі до організаційної роботи. Тому я не диво, що коли зродилася між ними думка створити власну організацію, вони вступали радо в члени нововстановленої кооперативи „Спілка Українських Агрономів“ і розсіявшись по краю, багато викладали праці в її розвії та енергійно старалися, щоби населення купувало сільсько-господарські товари саме у тій Спілці.

Але не так працював провід тої організації. А наслідки швидко виявилися. Немале було розчарування агрономів, коли розійшлася вість, що управа СУА допускає до протесту селянські і кооперативні векселі, хоча брала від селян на викуп векселів гроші. А далі пущав до протесту векселі, далі „Спілці“ на прольонгату невиплачених перших векселів. Кооперативи і селяни зголошували претенсії до зовсім невинних тут агрономів, бо, мовляв, вони їх намовили купувати в СУА. Дирекція СУА дурила їх, що все буде заплачено, аж вкінці зголосила конкурс, а ось тепер ддав удар на самих таки агрономів.

Недавно дістав кожний з них судові повідомлення з дати 18. червня ц. р. заплатити по робітні Управою С-ки довги. А що уділі, спершу 10 золотих, на котрихось зборах Спілки, про які майже ніхто не знав, піднесено на 100 золотих, а статутова порука членів була десятикратна, то кожному членові припало платити за один уділ 1.000 золотих. Хто мав два уділи, мав заплатити 2.000 зол. І так далі, в такі, що мають платити 5.000 зол. Ціла сума, яку треба заплатити, це 112.000, словами *стодванацять тисяч золотих*, а мав її заплатити 91 членів, майже всі агрономи, які живуть у краю і за границею. Ї також декілька неагрономів, що також аопалися припадково за намовою дирекції в члени, як напр. монастир, Богові духа винен, оо. Студитів. Стодванацять тисяч, а з селянськими векселями може й двіста тисяч, це сума, на нашій відносині, просто величезна.

І хтож це так нагосподарив? Склад дирекції зорили довгі роки (інж. Віктор Воробець головний директор, інж. Іван Семків, а при кінці прийшов, правдоподібно вже на готове, інж. Попович. Чи цей останній причинився чимось та-кож до такої господарки, трудно сказати, і вай-арше булоб, колиб він сам розсизив, що таке вже найшов і що бачив у Спілці, коли гули прийшов. Головою Над. Ради був інж. Олександр Огир.

Вони то, головна пп. Воробець і Охрим, господарили так, що догосподарились до конкурсу СУА і до руйни майже всіх агрономів. Їм завдячує неоди агроном те, що над ним буде висити довгими роками судовий присуд неначе меч Давида, бо майже ніхто з них не має змоги заплатити свої тисяччини, чи двох, а то й п'яти з тої марної плати, яку мав, або може щойно колись буде мати. Їм завдячує також неоди селянин та неоди кооператив те, що не вийді більше відноситься на ноги.

І спитав неоди питач: Як це могло статися, те були інші агрономи, що до того допустили? Відомо, що агрономи розсіяні по краю. А ті, що живуть у Львові, не падалили довгі останні роки ні до Нац. Ради, ні до дирекції і через те не могли бути переніювати господарку. Проводити вірили на село, а тепер агрономи терплять за свою віру і за ту оклячу, що робили Спілці в краю.

Але славіти дирекції Спілки Агрономів було всього замало. Треба похвалити їх хист у сандореллі. Ось наприклад директор СУА Воробець почав віддавати при довжій фонді СУА те, чого в банкрутстві „Нове Село“.

Там давав він усі українські установи та розхвалявав СУА аж до її банкрутства. Ще більше. Перед самим банкрутством Воробець і Охрим за-снували кооперативу „Селянська Видавнича Спілка „Нове Село“ оба зробились її директорами та видають доти газету, в якій мішають з болотом всю українську організовану роботу. Маючи вже новий кооперативний апарат і газету, вони приєднують собі в цілому краю членів в той спосіб, що кожний передплатник „Нового Села“ повинен бути членом їх кооперативу. Ясно, що таких членів мусить бути стільки, скільки є передплатників. А що буде як ця дирекція допровадить також цю кооперативу до банкрутства? Нині ці панове вже не пішли до агрономів, лише просто до селян, які не знають історії в СУА. Здискредитувавши себе в очах інтелігентів, рішили пробувати щастя ще серед простолюду.

А щоби краще йшов інтерес, Воробець творить вже навіть свою „ідеологічну“ групу т. зв. „селянську партію“. Чи невим „ідеологію“ став також другий комерсант з „Нового Села“, п. Охрим, не знаю, бо може ніяково йому аж так далеко ангажуватися. Може досить з нього,

коли він, ревізор Ревізійного Союзу Українських Кооперативів і голова ради службовців того Союзу, в одночасно директором озгаденої видавничої спілки „Нове Село“ і придиляється, як орган його кооператива бо саме той Ревізійний Союз, в якому він, Охрим, є ревізором!!

Це справді речі, які годі собі уявити десь на заході, серед відносин, в яких обов'язує бодай мінімальне почуття громадської пристойности. Одиниці, які мають на совість руйну сотні своїх станових товаришів, які змарнували великий народній маєток, мають чого виступати як організатори політичної партії. Замість захиститись у випадку діру і до кінця свого життя соромитись своєї поведінки, найбільш скомпромітована одиниця може у нас безкарно платити знову у громадське життя, ба навіть робити спроби розбивання організованого громадянства „гешефтами“ — цим робом з „політичною“ фірмою!

112.000 золотих — це повинна бути „емблема“ раз на завжди причеплена до імен малої але чесної кумпанії Воробія й Охрима, одного головного директора, другого — голови Надзірної Ради установи, що зруйнувала стан українських агрономів.

З діяльності Т-ва „Сокіл“ у Тернополі.

Перед ювілеєм Товариства.

Від тридцяти літ існує в Тернополі руханково-спортивне товариство „Сокіл“ як філія львівського „Сокола“. Завдяки заходам довголітнього передвоєнного голови, покійного д-ра Станіслава Чикалика, тернопільський „Сокіл“ набув на власність перед війною обширну площу у середмісті при вул. Коперника, на якій сьогодні відбуваються всі українські національні обходи під отвертими небом і фестини, уряджувані ріжними місцевими українськими товариствами та — очевидно — сокільськими управами. Теперішня управа „Сокола“, зложена з молодих і метких людей, ринила відсвяткувати як свій тридцятилітній ювілей т-ва, якого речинище відложено на травень або червень, найближчого року, щоби відно-відно до нього приготуватися і взяти участь у ювілейному львівському „Сокола-Батька“. Давніша старшина „Сокола“, з головною одиницею в її найруханніших членів, п. Остап Сімак, старалася поширити сітку сокільських гнізд у повіті і її заходами основано справді ном сокільські гнізда в Тернопільщині, з котрих деякі розвивались дуже добре. Дальшу діяльність сокільських гнізд у тернопільському повіті — як зрештою і деінде в краю — припинили війна, від нас зовсім незалежні, політичні відносини. Розв'язано в останніх рідках цілу низку сільських мови і всі старшини давньої старшини в цьому напрямі у виділі публічної безпеки тернопільського воєводства — до в цієї справі інтервеніювали іменем „Сокола“ п. Остап Сімак і пос. д-р Степан Баран — були безуспішні. Влада нібито годилася на пропозиції авіації однострою, але остаточно дозволу таки не дала.

Називаючи до своєї славної передвоєнної традиції, коли тернопільський „Соколом“ кермував проф. Іван Дигалевич, начальник вожа краєвого сокільського союзового альянсу у Львові: в 1914 р., теперішня старшина тернопільського „Сокола“ (голова лікар д-р Осип Дзялі, заст. голови канд. адвокатури мгр. Володимир Палишевський, справник Тадей Бабяк та інші), ринила оживити і поширити життя у своєму гнізді, що в останньому часі дещо занепадало. Саме в початок цього щільного року перейшов на емеритурі проф. Іван Дигалевич, що може товариство віддати великі прагати в організації руханки і спорту. Маємо налію, що він як організатор руханки і спорту. Маємо налію, що він як організатор руханки і спорту. Маємо налію, що він як організатор руханки і спорту.

Покійні називаються в тій правдивій науці руханки, до якої треба віднести поголовно нашу ремісничу і мистецьку молодь, як значущу і цінну.

амою і старших громадян та громадян. Утворено секцію відбивання, а недавно і секцію копаного м'яча, якої святочне отворення відбулося в неділю 20. серпня ц. р. на власному майдані. В сер. 10. зібрався тоді сокільська молодь і незвичайний гурток місцевих старших громадян. До зібраних на майдані молодих сокілків і сокілок, молодих симпатиків руханки і спорту та гуртка старших громадян промовив голова д-р Осип Дзялі, вказав на вагу тутешнього „Сокола“ у нашому місцевому організаційному житті і проголосив за отворену секцію копаного м'яча. Описав промовою посол д-р Степан Баран. Витяючи нову українську спортову дружину, вказав він на виховне для нашої нації значення спорту, що сталить не тільки м'язи, але й гартує і душу, а ще найважливіше, вчить дисципліни і бажання перемоги. Кінчаючи свою промову, побажав він новій дружині найважчих успіхів.

Безпосередньо після того відбулися товариські змагання між новою дружиною тернопільського „Сокола“ і дружиною збаржського „Сокола“ на гриш „Буги“. Обі дружини копаного м'яча шойно початують і як від таких годі від них чимати чогось назвичайного. Обі грали амбітно, тернопільські може більше агресивно, зате збаржські як старші виказували дещо більшу техніку. Висхід гри ремісовий, можна дружини здо-була по три голи. Публіки небагато, бо рівночасно зі другим гриш відбувалися змагання тутешнього українського спортивного товариства „Поділля“, що у між-національному спортовому світі в Тернополі своєю мачвою дружиною вибивається на перше місце і буде добрим взірцем для нової дружини „Сокола“.

ПІЛСУДСЬКИЙ ІДЕ ДО МОСКВИ?

Міністр закордонних справ Бек прийняв шарже д'афер СРСР. Подольського та японського шарже д'афер. У зв'язку з тим кажуть, що Подольський запросив Пилсудського до Москви.

ЕРІО В МОСКВІ.

МОСКВА, ПАТ. 2-го вересня Еріо приїхав із Ростова н. Д. до Москви. Побуде до 6. вересня. Замешкав у репрезентативній палаті наркомісаріату закордонних справ. У програмі на 3. вересня м. і. сніданки у ком. Літвінова, а ввечері раят у презид. палаті наркоміндела при участі диня, корпусу та закордонної преси.

У конференціях радитимуть м. і. над справою більшовицьких замовлень у французькому промислі та над фр. кредитами для СРСР.

МОСКВА, ПАТ. Голова радн народніх комісарів Молотов розмовляв із Еріотом у присутності французького посла в Москві.

